

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 565 ●
● ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2012 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

ΝΕΚΡΟΙ ΕΓΓΕΙΡΟΝΤΑΙ

Μή κλαῖτε τοὺς νεκρούς!

Ίς δυσκολώτερες ἐξετάσεις ὁ χριστιανὸς τίς δίνει μπροστά στό φέρο-τρο. Πῶς ἀντιμετωπίζει τό θάνατο; Τόν ἀντιμετωπίζει ὅπως οἱ ὕλιστές, οἱ ἄπιστοι, οἱ ἄθεοι; Ἡ τόν ἀντιμετωπίζει ὅπως ἀρμόζει σέ πιστούς, πού πιστεύουν, ὅτι ἡ ζωὴ συνεχίζεται; Πρὶν χρόνια συναντήθηκαν δύο ἰσχυροὶ ἄντρες μεγάλων κρατῶν, ὁ ἓνας θεωρητικὰ ἄπιστος, ὁ ἄλλος στήν πρᾶξι ὕλιστής.

Ὁ πρῶτος εἶπε κάπως εἰρωνικά στό δεύτερο:

—*Δέν νομίζω, ὅτι διαφέρουμε ἰδεολογικά. Καί σεῖς βλέπω νά τρέμετε μπροστά στό θάνατο, ὅπως καί μεῖς. Ποιά, λοιπόν, ἡ διαφορά μας;*

Φυσικά ὑπάρχει μεγάλη διαφορά ἀνάμεσα στοὺς πιστούς καί τοὺς ἀπίστους.

● Γιά τοὺς πρῶτους ὁ θάνατος δέν εἶναι τό τέρμα. Εἶναι ἀρχὴ μιᾶς νέας, διαφορετικῆς, ζωῆς. Γιά τοὺς δευτέρους ὁ θάνατος εἶναι τό φρικτὸ τέρμα τῆς ζωῆς.

● Γιά τοὺς πρῶτους ἡ στιγμή τοῦ θανάτου δέν εἶναι γιὰ κλάματα. Γιά τοὺς δευτέρους εἶναι ἀφορμὴ θρήνων, κοπετῶν καί ὀδυρμῶν.

Κάποτε αὐτοὶ οἱ θρηνοὶ γίνονται συνήθεια καί σέ χριστιανούς ἀκόμη καί θεωροῦνται ἀναγκαῖα ἐκδήλωση σέ μιὰ κηδεῖα! Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος διαχωρίζει τίς δύο αὐτές κατηγορίες τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλη ἢ δική μας στάσις μπροστά στό θάνατο, ἄλλη τῶν ἀπίστων.

Διαφορετικὴ ἢ ψυχολογία ἐκείνου, πού σταματᾷ στό χειμῶνα καί διαφορετικὴ ἐκείνου, πού πιστεύει, ὅτι μετὰ τό χειμῶνα θά ἔρθῃ ὅπωςδῆποτε ἡ ἀνοιξίς. «Οὐ θέλομεν δέ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, περί τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπήσθε καθὼς καί οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (Α' Θεσ. δ' 13).

«Οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα».

● Ἀπελπισμένοι στέκουν οἱ ἄπιστοι γιὰ τό θάνατο κάποιου προσώπου.

—*Πάει, χάθηκε ὁ ἄνθρωπος! Δέν θά τόν ξαναδοῦμε. Καί ἦταν τόσο καλὸς καί τόσο χρήσιμος!*

Είναι φυσικό άνθρωπος, πού δέν πιστεύει στήν ανάστασι και στήν αιώνια ζωή ν' ἀπελπίζεται και νά θρηνηῖ, ὅπως θά θρηνοῦσε, ἂν ἓνα πολύτιμο πετράδι του ἔπεφτε στή θάλασσα και τό ἔχανε.

Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τό κατακόπτεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσι τῶν οὐκ ἐχόντων ἐστὶν ἐλπίδα, εἰκότως. Ψυχὴ γάρ οὐδέν περι ἀναστάσεως ἐπισταμένη, ἀλλὰ τόν θάνατον τοῦτον θάνατον εἶναι νομίζουσα, εἰκότως ὡς περι ἀπολωλῶτων κόπτεται και θρηνεῖ και ἀφορήτως πενθεῖ. Σύ δέ ὁ προσδοκῶν ἀνάστασιν, τίνος ἔνεκεν ὀδύρη; Ἄρα τῶν μὴ ἐχόντων ἐλπίδα ἐστὶ τό ὀδύρεσθαι*» (Ε.Π.Ε. 22,472). Μετάφρασις: Τό νά ὀδύρεται κανεῖς γιά τούς τεθνεῶτες εἶναι γνώρισμα ἐκείνων, πού δέν ἔχουν ἐλπίδα γιά τήν ἄλλη ζωή. Καί εἶναι τοῦτο φυσικό. Διότι ἄνθρωπος, πού δέν γνωρίζει τίποτε γιά ἀνάστασι, ἀλλά νομίζει, ὅτι εἶναι πραγματικός θάνατος ὁ θάνατος, δικαιολογημένα ὀδύρεται και θρηνεῖ και ἀφόρητα πενθεῖ γι' αὐτούς, σάν νά ἔχουν χαθῆ. Σύ ὁμως, πού περιμένεις ἀνάστασι, γιά ποιό λόγο ὀδύρεσαι; Ἄρα τό νά ὀδύρεται κανεῖς εἶναι ἴδιον ἐκείνων, πού δέν ἔχουν ἐλπίδα.

«*Οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα.*»

• Οἱ χριστιανοί ἔχουν ἐλπίδα. Καί εἶναι ἐλπίδα βεβαία και ἀσφαλής.

Ὅσο εἶναι σίγουρο, ὅτι μετά τή δύσι τοῦ ἡλίου ἔρχεται ἡ ἀνατολή, ὅσο εἶναι σίγουρο, ὅτι μετά τή νύχτα ἔρχεται ἡ μέρα, ὅσο εἶναι σίγουρο, ὅτι μετά τή σπορά ἔρχεται ἡ βλάστησις και ὁ θερισμός, ὅσο εἶναι σίγουρο, ὅτι αὐτός πού κοιμᾶται ξυπνάει, τόσο και πολύ περισσότερο εἶναι σίγουρο, ὅτι μετά τό θάνατο ἔρχεται ἡ ζωή. Τόσο, και περισσότερο, εἶναι σίγουρο, ὅτι τή στιγμή τοῦ θανάτου «μεταβαίνομεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν» (Ἰωάν. ε' 24).

• Γιά τούς χριστιανούς, ὅσοι κλείνουν τά μάτια και ἀφήνουν τήν τελευταία τους στή γῆ ἀναπνοή, καλοῦνται ὄχι νεκροί, πεθαμένοι, ἀλλά κκοιμημένοι ἢ κοιμηθέντες. Εἶναι πολύ χαρακτηριστικό, ὅτι στήν ἴδια περικοπῆ (Α' Θεσ. δ' 13-15) ὁ Παῦλος χρησιμοποιεῖ

αὐτούς τούς ὄρους. «*Περὶ τῶν κεκοιμημένων*». «*Τούς κοιμηθέντας διά τοῦ Ἰησοῦ*» (στ. 14). «*Οὐ μὴ φθάσωμεν τούς κοιμηθέντας*» (στ. 15).

Κοίμησις

Ὁ θάνατος εἶναι κοίμησις.

• Κοίμησις φυσικά τοῦ σώματος, ὄχι τῆς ψυχῆς.

Ἡ ψυχὴ, και ὅταν τό σῶμα σέ τούτη τῆ ζωῆ κοιμᾶται, δέν κοιμᾶται. Καί ὅταν τό σῶμα νεκρώνεται τή στιγμή τοῦ θανάτου, ἡ ψυχὴ δέν πεθαίνει. Ἐλεύθερη ἀπό τά δεσμὰ τοῦ σώματος φτερουγίζει στήν πατρίδα της, τόν οὐρανό. Ζῆ τήν αἰωνιότητα ἀπό τήν ὥρα τοῦ θανάτου.

Τό σῶμα κοιμᾶται. Κοιμᾶται, γιά νά ξυπνήσῃ, γιά ν' ἀναστηθῆ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τίνος ἔνεκεν θρηνεῖς, εἰ πιστεύεις ὅτι ἀναστήσεται, ὅτι οὐκ ἀπόλλωλεν, ὅτι ὕπνος και κοίμησις τό πρᾶγμα ἐστι;*» (Ε.Π.Ε. 22,474). Μετάφρασις: Γιά ποιό λόγο θρηνεῖς, ἂν πιστεύῃς, ὅτι θ' ἀναστηθῆ ὁ ἄνθρωπός σου, ὅτι δέν χάθηκε; Ἄν πιστεύῃς, ὅτι ὕπνος και κοίμησις εἶναι ὁ θάνατος;

• «*Φιλόθρηνοι*», παρουσιάζονται δυστυχῶς και σέ χριστιανικές κηδεῖες οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, και ἰδίως οἱ γυναῖκες. Καί φωνάζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἀκούσατε τῶν γυναικῶν ὅσαι φιλόθρηνοι, ὅσαι πρὸς τά πένθη ἀφορήτως φέρεσθε, ὅτι τά ἐθνικῶν πράττετε. Εἰ δέ τό ἀλγεῖν ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσιν ἐθνικῶν, τό κατακόπτεσθαι και καταξαινεῖν παρειάς, τίνων ἄρα ἐστὶν, εἰπέ μοι;*» (Ε.Π.Ε. 22,474). Μετάφρασις: Ἀκοῦστε ὅσες γυναῖκες ἀρέσκεστε στούς θρήνους, ὅσες ρέπετε στά πένθη τά ἀβάσταχτα. Κάνετε αὐτά, πού κάνουν και οἱ εἰδωλολάτρες. Ἄν ὁμως ἡ θλίψις γιά τούς πεθαμένους εἶναι χαρακτηριστικό τῶν εἰδωλολατρῶν, τίνων ἄρα εἶναι χαρακτηριστικό οἱ κοπετοί και τά χτυπήματα στό πρόσωπο;

Στ' ἀλήθεια, γιατί κάνουμε ἔτσι μπροστά στό φέρετρο δικοῦ μας ἀνθρώπου; Εἶμαστε χριστιανοί; Ποιά δικαιολογία μποροῦμε νά βροῦμε;

• Για τό χωρισμό; Βέβαια ό χωρισμός προκαλεί κάποια θλίψη. Μά είναι χωρισμός προσωρινός. Σύντομα θά συναντηθοῦμε ξανά μέ τό πρόσωπό μας.

• Για τό ότι χάσαμε τό στήριγμά μας; Ρωτάει ό Χρυσόστομος: 'Ό άντρας σου ή τό παιδί σου μπορούν νά σοῦ ἀσφαλίσουν τή ζωή, κι ό Θεός δέν μπορεί;

• Για τό ότι ἀγαπούσαμε πολύ τό πρόσωπο, πού ἔφυγε; Βέβαια ή ἀγάπη προξενεί κάποιο πόνο, ἀλλά ὄχι ἀπαρηγόρητο θρήνο ή μοιρολόγια καί κατάρες πρὸς τόν Θεό, πού πήρε τόν ἀνθρώπο σου! Μήπως αυτό φανερώνει, ότι λίγο ἀγαπᾶς τό δικό σου πρόσωπο καί ἀκόμα λιγώτερο ή καί καθόλου τό Θεό;

Ἐποιοι ἀγαπᾶ τό Θεό, δέν ἀπελπίζονται. Ἐποιοι ἀγαπᾶ σωστά τόν ἄλλον, χαιρεται, πού πήγε γρηγορώτερα στή μακαριότητα τῆς αἰωνιότητας.

Συγκρίνει τίς δύο ἀγάπες ό Χρυσόστομος καί λέει: «Ἐπειδή κατωφερεῖς ἔσμεν καί σφόδρα καταπεπτώκαμεν, καί ἄνδρες γυναῖκας τοῦ Θεοῦ πλέον φιλοῦμεν, καί γυναῖκες ἄνδρας τοῦ Θεοῦ πλέον προτιμῶμεν, τούτου χάριν καί ἀκοντας ἡμᾶς εἰς πόθον ἔλκει τόν αὐτοῦ. Μή φίλει τόν ἄνδρα τοῦ Θεοῦ πλέον, καί οὐκ αἰσθήση χηρείας ποτέ· μάλλον δέ κἂν συμβῆ, οὐ λήψη τήν αἰσθησιν. Διατί; ότι προστάτην ἔχεις τόν μάλλον φιλοῦντα ἀθάνατον» (Ε.Π.Ε. 22,476). Μετά φρασις: Ἐπειδή εἴμαστε πολύ χαμερπεῖς κι ἔχουμε ξεπέσει καί ἐπειδή οἱ ἄντρες ἀγαπᾶνε τίς γυναῖκες περισσότερο ἀπ' τό Θεό καί οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τούς ἄντρες περισσότερο ἀπ' τό Θεό, γι' αυτό καί χωρίς νά τό θέλουμε μᾶς τραβᾶ ό πόθος τοῦ ἀγαπητοῦ μας προσώπου. Μήν ἀγαπᾶς τόν ἄντρα σου πάνω ἀπό τό Θεό, καί δέν θά αισθανθῆς ποτέ τή χηρεία. Καί ἂν συμβῆ, δέν θά τήν ἀντιληφθῆς. Διότι ἔχεις προστάτη Ἐκείνον, πού μᾶς ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπό ὄλους καί εἶναι καί Ἀθάνατος.

• Για τό ότι ή συνήθεια ἐπιβάλλει νά μαυροντυθοῦμε καί νά φανοῦμε τεθλιμμένοι συγγενεῖς καί φίλοι; Δηλαδή, ή κοσμική συνήθεια εἶναι πάνω ἀπό τήν

πίστι μας; Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «Ὁρᾶς, ότι οὐκ ἀπό συνηθείας, ἀλλά ἀπό ἀπιστίας ἡμῖν ό θρήνος γίνεται;» (Ε. Π. Ε. 22,480).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐγγύησις

Οἱ νεκροί θ' ἀναστηθοῦν. Δέν μπορεί νά γίνῃ διαφορετικά. Ἀφοῦ ἀναστήθηκε ό Χριστός, θ' ἀναστηθοῦν καί ὄλοι οἱ νεκροί. Ἀφοῦ ἀναστήθηκε ή Κεφαλή, θ' ἀναστηθῆ καί τό σῶμα.

• Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀνοίξε τό δρόμο τῆς ἀναστάσεως ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

• Ἡ Ἀνάστασις εἶναι πολύτεκνη. Ἀπό τότε, πού γέννησε τόν πρῶτο της Υἱό, τόν Ἰησοῦ Χριστό, εἶναι ἐπόμενο νά μᾶς γεννήσῃ ὄλους. Καί θά μᾶς γεννήσῃ. Ἀφοῦ ό Χριστός εἶναι «πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν» (Κολοσ. α' 18).

• Πιστεύεις ότι ἀναστήθηκε ό Χριστός; Τότε πιστεύεις, ότι στή συναξί τῆς Ἀναστάσεως θά βρίσκωνται καί ὄλοι οἱ νεκροί (οἱ κεκοιμημένοι). «Εἰ πιστεύομεν, ότι Ἰησοῦς ἀπέθανε καί ἀνέστη, οὕτω καί ό Θεός τούς κοιμηθέντας διά τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σύν αὐτῶ» (Α' Ἐφσ. δ' 14).

Μιλώντας γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό χρησιμοποιοῖ ό Παῦλος τό ρῆμα «ἀπέθανε», ἐνώ γιά τούς ἀνθρώπους χρησιμοποιοῖ τό ρῆμα «έκοιμήθησαν». Γιατί;

• Τό ὑπερβατικό γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό εἶναι ό θάνατος.

Θεός ό Ἰησοῦς. Ὁ Θεός δέν πεθαίνει ποτέ. Ἐγινε ἄνθρωπος ό Θεός, καί ὡς ἄνθρωπος ὑπέστη αυτό, πού ὡς Θεός δέν μπορεί νά ὑποστῆ. Ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ή ὑπέρβασις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου.

• Τό ὑπερβατικό γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι ή ἀνάστασις.

Ὁ ἄνθρωπος ἦταν φυσικό νά πεθαίνῃ. Για νά ζήσῃ ό ἄνθρωπος ὑπέστη τό σταυρικό θάνατο ό Θεᾶνθρωπος. Ὁ θάνατός Του ή ζωή μας!

• Χρησιμοποιοῖ ἐπίσης ό Παῦλος τό ρῆμα «ἀπέθανε» γιά τόν Ἰησοῦ, γιά νά φανῆ, ότι ὄντως σωματικῶς πέθανε, νε-

κρώθηκε. Δέν ήταν φαινομενικός ο θάνατός Του, αλλά πραγματικός.

Καί για άλλο λόγο, για νά τουιστή περισσότερο τό «άνέστη». Ὅ,τι πεθαίνει, αυτό καί ἀνασταίνεται.

● Στήν περίπτωσι τοῦ Κυρίου, ἡ ἀνάστασις Του δέν ήταν μόνο δική Του ἀνάστασις. Ήταν καρποφόρος ἀνάστασις. *«Πάντας συναέστησε».*

Μιλώντας ὁ ἴδιος για τήν ἀνάγκη νά πεθάνη, προκειμένου ν' ἀναστηθῆ καί νά συναναστηθοῦν μαζί Του οἱ ἄνθρωποι, λέει: «Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν μή ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τήν γῆν ἀποθάνη, αὐτός μόνος μένει· ἐάν δέ ἀποθάνη, πολύν καρπὸν φέρει» (Ἰωάν. ιβ' 24).

Πιστεύουμε στὸν θάνατό Του καί στὴν Ἀνάστασί Του;

Τό πρόβλημα εἶναι ἂν πιστεύουμε στο θάνατο καί τήν ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ. «Εἰ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καί ἀνέστη...».

Στό περίφημο κεφάλαιο τῆς ἀναστάσεως, τό 15ο τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς, τήν πίστι στὴν ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ παρουσιάζει στά ἀλλεπάλληλα ἐπιχειρήματά του ὁ ἀπόστ. Παῦλος ὡς προϋπόθεσι, ἀλλά καί ὡς ἀπόδειξι τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως.

Ὅποιος δέν πιστεύει, ὅτι θ' ἀναστηθοῦν ἀπό τὰ μνήματα οἱ νεκροί, αὐτός δέν πιστεύει καί στὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ Χριστός «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α' Κορ. ιε' 20).

● Ἐφ' ὅσον λοιπόν, πιστεύομε, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ἄρα πιστεύομε, ὅτι καί οἱ ἄνθρωποι μας, πού κοιμήθηκαν (πέθαναν), θά ξυπνήσουν. Ἡ δύναμις, πού ἐνήργησε τήν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, ἡ ἴδια θά ἐνεργήσῃ καί τήν ἀνάστασι ὄλων τῶν κεκοιμημένων. «Ὅττω καί ὁ Θεός τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ».

● Ὅπως χτυπᾶ ἡ καμπάνα για τή σύναξι μας στό Ναό, για τήν εὐχαριστιακή σύναξι, ἔτσι θά χτυπήσῃ καί ἡ καμπάνα τῆς Ἀναστάσεως. Ὅλοι οἱ πιστοί,

πού ἐζησαν σὺν Χριστῷ καί ἐφυγαν ἐν Χριστῷ, θά συναχθοῦν στόν ἀχειροποίητο Ναό τῆς ἐπουράνιας δόξας.

Θά συναχθοῦν ὄχι για πρώτη φορά, ἀφοῦ οἱ ψυχές τους, «λελυτρωμένες», ἤδη ἀπό τήν ὥρα πού ἀνεχώρησαν, βρίσκονται «σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις». Θά συναχθοῦν μέ άλλο τρόπο. Πῶς;

● Ὅταν πηγαίνουν οἱ πιστοί για τή λατρευτική σύναξι, ἰδίως τῆς Κυριακῆς, φορᾶνε «τά καλά τους», τά γιορτινά τους. Στήν οὐράνια σύναξι, για τήν ὁποία μιλάει ὁ ἀπ. Παῦλος στὴν πρώτη πρὸς Θεσσαλονικεῖς, θά συναχθοῦν ὄλοι οἱ δίκαιοι μέ... τά γιορτινά τους. Θά φορᾶνε τή νέα στολή, πού θά τοὺς ἐχρηψάνει ἡ Ἀνάστασις (Α' Κορ. ιε' 53).

Καί ὄλα αὐτά θά συμβοῦν «διὰ τοῦ Ἰησοῦ». Τί σημαίνει τό «διὰ τοῦ Ἰησοῦ»; Δύο μπορεῖ νά σημαίνει:

● Τό ἓνα: Οἱ χριστιανοί κοιμοῦνται, πεθαίνουν, «διὰ τοῦ Ἰησοῦ» (Α' Θεσ. δ' 14), δηλαδή, μέ τήν πίστι τοῦ Ἰησοῦ. Πιστεύουν ἀκράδαντα, ὅτι δέν σβήνουν μέ τό θάνατο, ἀλλ' ὅτι θά ζοῦν τή ζωὴ τῆν ἀθάνατη.

● Τό ἄλλο: Ὁ Θεός θά τοὺς ὀδηγήσῃ, μαζί μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, στὴν ἐνδοξή καί αἰώνια ζωὴ. Ἐν ὀνόματι τῆς ἀναστάσεως καί τῆς δόξας τοῦ Ἰησοῦ, θ' ἀναστηθοῦν καί θά δοξαστοῦν καί οἱ κοιμηθέντες.

Τό «Χριστός Ἀνέστη» δέν ψάλλεται μόνο ὄσες φορές ὀρίζει τό τυπικό τῆς Ἐκκλησίας. Ψάλλεται ἑκατομμύρια φορές. Κάθε φορά, πού ἓνας ἄμαρτωλός μετανοεῖ, οἱ ἄγγελοι ψάλλουν: «Χριστός Ἀνέστη»! (Λουκ. ιε' 7. 10)

Καί θά ψαλῆ ἀναρίθμητες φορές τὴν ἡμέρα τῆς κοινῆς ἀναστάσεως. Εἰδικὸς ἄγγελος θά ἐπισκέπτεται κάθε νεκρὸ κεκοιμημένο, μέ μιὰ οὐράνια προσταγή καί μέ ἓνα θεσπέσιο ὕμνο:

● Ἡ προσταγή: «Ἀνάστα, δεῦρο ἔξω, ἀκολούθησέ με»!

● Ὁ ὕμνος: «Ἀνέστη Χριστός ἐκ νεκρῶν, λύσας θανάτου τά δεσμά».

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Ὁ Παῦλος ζωγραφίζει τὴν ΑΓΑΠΗ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ὁ ἐραστής τῆς σταυρωμένης Ἀγάπης, ὁ κήρυκας τοῦ λόγου τοῦ Σταυροῦ. Πῶς ζωγραφίζει, λοιπόν, τὴν Ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ ὁ μεγάλος Ἀπόστολος;

• Ὁ Σταυρός, κατὰ τὸν Παῦλο, εἶναι ἡ ταυτότητα τοῦ Χριστοῦ.

—Τό ὄνομά Σου, Χριστέ;

—ΑΓΑΠΗ!

—Τό ἐπιθετό Σου, Χριστέ;

—ΑΓΑΠΗ!

—Ἡ διεύθυνσις τῆς κατοικίας Σου, Χριστέ;

—Ὁ Σταυρός τῆς ΑΓΑΠΗΣ!

—Τό ἐπάγγελμά Σου, Χριστέ;

—Τό ἔργο τῆς ΑΓΑΠΗΣ.

Νά τά Παύλεια λόγια, πού ἀποτυπώνουν τά στοιχεῖα τῆς ταυτότητας τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἀγάπης: «Συνίστησι δέ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν» (Ρωμ. ε' 8).

• Καί ἄλλη παράστασι τῆς Ἀγάπης τοῦ Σταυροῦ ἔχει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς ἀπαγωγῆς καὶ τῶν λύτρων. Ἡ τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου μοιάζει μέ περιπέτεια ἀπαγωγῆς. Θῦμα τοῦ Ἀπατεώνα, τοῦ Διαβόλου, ὁ ἀνθρώπος. Πῆρε τό πλάσμα ἀπό τόν Πλάστη, τό παιδί τοῦ Θεοῦ ἀπό τό οἶκειο περιβάλλον του καί τό ἔκλεισε στή γῆ τοῦ πόνου, στή φρίκη τῆς ἀμαρτίας, στό ἄντρο τοῦ θανάτου. Γιά τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ ἀπαχθέντος ἀνθρώπου χρειάζονταν λύτρα.

Αὐτό κάνει ὁ Χριστός πάνω στό Σταυρό: Καταβάλλει τά λύτρα, γιά τὴν ἀπολύτρωσί μας, γιά τὴν ἐξαγορά μας ἀπό τό σκλαβοπάζαρο τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου. Εἶναι ὁ Λυτρωτής. «Χριστός ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα» (Γαλ. γ' 13). Ψάλλουν οἱ λελυτρωμένοι τό βράδου τῆς Μεγ. Πέμπτης: «Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατά-

ρας τοῦ νόμου τῷ τιμίῳ σου αἵματι· τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις· Σωτήρ ἡμῶν δόξα Σοι» (ἀπολυτίκιο Μεγ. Παρασκευῆς).

• Καί μέ ἄλλο τρόπο ζωγραφίζει ὁ Παῦλος τὴν Ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ. Ὁ Σταυρός εἶναι τό φιλί τῆς ζωῆς. Φαντασθῆτε τραυματία νά ψυχορραγῇ. Κάποιος σκύβει πάνω του, τοῦ δίνει τό φιλί τῆς ζωῆς καί τόν ζωντανεύει...

Ὁ Χριστός δίνει τό φιλί τῆς ζωῆς ὄχι μόνο σ' ἓναν, ἀλλά σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ ὅλοι εἶναι βαθεῖα χτυπημένοι κι ἐτοιμοθάνατοι. Μᾶς προσφέρει τό φιλί τῆς αἰωνίου ζωῆς. «Ὁ Θεός, πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην αὐτοῦ, ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ» (Ἐφεσ. β' 4-5).

Πῶς ζωγραφίζει ὁ Πέτρος τὴν ΑΓΑΠΗ;

Ὁ Σταυρός δέν στέκει σ' ἓνα τόπο, σ' ἓνα χρόνο, γιά ἓναν ἀνθρώπο. Προχωρεῖ. Καί προχωρώντας ὁ Ἐσταυρωμένος, ἀφήνει τὰ ἴχνη Του. Εἶναι τὰ ἴχνη τῆς Ἀγάπης. Τά ζωγραφίζει ὁ ἄλλος μεγάλος Ἀπόστολος, ὁ Πέτρος. Καί πίσω ἀπ' τόν Ἐσταυρωμένο Ἰησοῦ Χριστοῦ ζωγραφίζει πολλά πρόσωπα, χιλιάδες πιστοὺς. Ἀκολουθοῦν πιστά τὰ ἴχνη τῆς ἑσταυρωμένης Ἀγάπης. Μικροὶ ἑσταυρωμένοι πίσω ἀπ' τό Μεγάλο Ἐσταυρωμένο. «Χριστός ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ» (Α' Πέτρο. β' 21).

Ὁ Σταυρός περπατᾷ. Ἡ Ἀγάπη καρφώθηκε, ἀλλά δέν παρέμεινε ἀκίνητη. Περπατᾷ ἀκούραστα, διασχίζει τὴ γῆ καί τὴν ἱστορία, πάντοτε ματωμένη.

Προχωρεῖ καί προσφέρεται.

Προχωρεῖ καί θυσιάζεται.

Ἡ Ἀγάπη ζητάει καί τά δικά σου πόδια, νά τρέξῃ καί σήμερα. Νά καλύψῃ

τίς ανάγκες τῶν ἀνθρώπων. Νά προσφέρῃ τό Χριστό, πού ὁ κόσμος ζητάει.

Ὁ Ἰωάννης ζωγραφίζει τήν ΑΓΑΠΗ

Τήν Ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ ζωγραφίζει ὁ μαθητής τῆς Ἀγάπης. Ὑπῆρξε θεατής τοῦ Σταυροῦ «ἐκ τοῦ σύνεγγυς». Οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι παρακολούθησαν τὰ ποικίλα θαύματα τοῦ Χριστοῦ. Τό μεγάλο θαῦμα, τό θέαμα τοῦ Σταυροῦ, ἕνας μόνο τό παρακολούθησε. Ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος καί εὐαγγελιστής.

Θυμόταν πάντοτε τίς σταγόνες ἀπό τό Αἷμα τοῦ Διδασκάλου. Εἶναι τό Αἷμα, πού στάζει ἀπό τίς πληγές Του.

Σάν νά συλλέγη ὁ Ἰωάννης τό Αἷμα, πού τρέχει σταγόνα - σταγόνα. Τό Αἷμα γίνεται λουτρό. Μέσα σ' αὐτό πλένονται ψυχές καί καθαρίζονται. Οἱ ψυχές τῶν ἁγίων εἶναι ἐξαγνισμένες στό Αἷμα, στό λουτρό τοῦ Αἵματος.

Στήν Ἀποκάλυψι Ὁ Ἰωάννης τραγουδάει τό τραγούδι τῆς Ἀγάπης, τήν ὠδή τοῦ ἀγαπημένου Ἰησοῦ· τήν ὠδή «τῷ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς καί λούσαντι ἡμᾶς ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ» (Ἀποκ. α' 5).

Ἄνοχή - Ἄντοχή - Παροχή

Ἡ ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ δέν περιγράφεται. Εἶναι μυστήριο. Ἄν κακοποιοὶ ἀρπάξουν ἄθωο παιδί καί τό μαστιγώσουν, δέν θά συγκινηθοῦμε; Πῶς γίνεται νά μή συγκινούμεθα ἀπό τή θέα τοῦ Ἀθώου, πού Τόν μαστιγώνουν καί Τόν πληγώνουν, καί τελικά Τόν σταυρώνουν;

Τά μαστιγώματα στό θεανθρώπινο Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ φανερόνουν τήν Ἀγάπη· τήν Ἀγάπη τοῦ Πατέρα στόν Υἱό. «Ὁν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δέ υἱόν ὃν παραδέχεται» (Ἐβρ. ιβ' 6).

Ἐνα υἱό παραδέχεται ἀπόλυτα ὁ Θεός Πατέρας. Τόν παραδέχεται ὡς κατ' οὐσίαν Υἱό. Αὐτό τόν Υἱό τόν ἔδωσε νά σταυρωθῇ γιά μᾶς. «Τοῦ ιδίου

υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπέρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν» (Ρωμ. γ' 32).

Θαυμάζουμε τό Σταυρό τῆς ἀγάπης.

• Τόν θαυμάζουμε ὡς ἀνοχή. Ὁ πάσχων Κύριος ἀνέχεται. Τόν βρίζουν, καί ἀνέχεται. Τόν βλασφημοῦν, καί ἀνέχεται. Τόν φτύνουν, καί ἀνέχεται. Τόν σταυρώνουν, καί ἀνέχεται. «Λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει· πάσχων οὐκ ἠπειλεῖ» (Ἀ Πέτρ. β' 23-24).

• Τόν θαυμάζουμε ὡς ἀντοχή. Ἡ ἀνοχή φανερόνουν καί τήν ἀντοχή τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Οἱ δικοί μας ὦμοι ἀντέχουν λίγο βάρους. Πόσο ὅμως ἀντέχουν οἱ ὦμοι τοῦ Χριστοῦ! Φορτώνονται ὅλα τὰ βάρη. Τίς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου.

Σάν νά ἔρχονται «πάντες οἱ πεφορτισμένοι» (Ματθ. ια' 28), νά ξεφορτώνονται τὰ ἁμαρτήματά τους καί νά τά φορτώνεται ὁ Ἀναμάρτητος.

Σάν ν' ἀκούγεται ὁ «Ἀἴρων» νά λέη: «Βάλτε κι ἄλλα. Βάλτε τα ὅλα. Φορτώστε τα πάνω μου. Οἱ δικοί μου ὦμοι ἀντέχουν»!

Σάν νά βλέπη ὁ Ἐσταυρωμένος καί τό τελευταῖο ἁμάρτημα, πού διέπραξα καί νά μοῦ λέη μέ ἀγάπη, ἀλλά καί μέ πόνο: «Φέρτο κι αὐτό, παιδί μου! Δέν ἔπρεπε νά τό κάνης. Ἀλλά μή προσπαθῆς νά τό σηκώσης ἐσύ. Εἶναι ἀσήκωτο. Καί πρό παντός, μὴ ἀφήσης νά τό πάρης μαζί σου μετά θάνατον. Καί αὐτό θά τό σηκώσω. Ἀρκεῖ νά μετανοήσης».

• Τόν θαυμάζουμε καί ὡς παροχή.

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ δόθηκε ἀντιπαροχή.

Γιά νά πάρουμε ἐμεῖς τή σωτηρία, Ἐκεῖνος ἔδωσε τή ζωὴ Του. Γιά νά κληρονομήσουμε ἐμεῖς τή βασιλεία Του, ἔδωσε Ἐκεῖνος τόν Ἐαυτό του, «πᾶσι παρέχων τό μέγα ἔλεος».

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Χερουβικός ύμνος - Εύχή Χερουβικού

Στή γῆ βρισκόμαστε. Στόν οὐρανό νομίζουμε ὅτι στεκόμαστε. Κάθε λατρευτική σύναξις πιστῶν εἶναι μιά **βάσις** καί μιά **σκάλα**. Προσγειωμένοι στήν ἐπίγεια βάσι μας, συναισθανόμενοι τήν ἀναξιοτήτά μας, προσπαθοῦμε μέ τή σκάλα τῆς κοινῆς προσευχῆς καί τῆς κοινωνίας μέ τόν Χριστό ν' ἀνεβαίνουμε στόν Οὐρανό. Κάτω τά πόδια, «*ἄνω τάς καρδίας*» ἔχουμε. Τόν πόθο μας γιά συνεχή ἄνοδο ἐκφράζει ὁ **Χερουβικός Ὑμνος**, πού ψέλνεται εὐθύς μετά τίς δύο Εὐχές τῶν Πιστῶν. Εἶναι τό προσκλητήριο, γιά τή λιτάνευσι τῶν πρὸς ἁγιασμόν Δώρων ἀπό τήν Πρόθεσι στήν ἁγία Τράπεζα.

Ὁ ὕμνος θεωρεῖ ὡς δεδομένο, ὅτι ἤδη βρισκόμαστε σέ τέτοια πνευματική ἔντασι, ὥστε νά **εἰκονίζουμε** τίς οὐράνιες δυνάμεις. «*Οἱ τὰ Χερουβίμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...*».

- Εἶναι δυνατόν νά ἐξομοιωθοῦμε μέ τὰ Χερουβίμ καί τὰ Σεραφίμ, μέ τοὺς ἀγγέλους καί ἀρχαγγέλους; Ἐκεῖνοι φτερουγίζουν καί περιίπτανται εὐκόλα, ἀφοῦ εἶναι ἀπαλλαγμένοι ἀπό φορτία καί βάρη. Ἐμεῖς ὁμως εἴμαστε ὑπερφορτωμένοι ἀπό **βάρη ἁμαρτημάτων**. Καί φτερά μέ βαρῦδια δέν γίνεται νά πετάξουν.

Γι' αὐτό στόν Χερουβικό ὕμνο καλοῦμαστε νά πετάξουμε ἀπό πάνω μας κάθε γήινο βῆρος, ἀλλά καί κάθε βιοτική σκέψι καί μέριμνα. «*Πᾶσαν τήν βιοτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν*».

- Καί ὁμως! Ἐνῶ ἀπλῶς εἰκονίζουμε, δηλαδή, συμβολίζουμε, τοὺς ἀγγέλους, καλοῦμαστε σέ τιμῆ, πού οἱ οὐράνιες δυνάμεις δέν ἀξιῶνται.

Κατά φύσιν οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε κατώτεροι ἀπό τοὺς ἀγγέλους, τιμημένοι ὁμως τόσο πολύ, ὥστε ὁ ψαλμωδός νά μιλήσῃ γιά μικρὴ ἀπόστασι: «Ἠλάττωσας αὐτόν βραχὺ τι παρ' ἀγγέλους, δόξη καί τιμῆ ἐστεφάνωσας αὐτόν» (Ψαλμ. η' 6).

Κατά χάριν οἱ ἄνθρωποι ἀξιωνόμαστε ὑψηλότερης τιμῆς. Ἐκεῖνοι εἶναι «θρόνοι». Ἐμεῖς ἐνθρονίζουμε τόν Χριστό στήν καρδιά μας. Ἐκεῖνοι ὑποβαστάζουν τόν Χριστό. Ἐμεῖς τόν φέρουμε ὅλον ἐντός μας, «*ἐν τοῖς στέροισι ἡμῶν*».

- Οἱ **ἀγγελοι** παρίστανται κατά τή θεία Λειτουργία. Δέν λειτουργοῦν. Δέν τελοῦν τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Δέν ἐξομολογοῦν ἁμαρτωλούς. Δέν μεταδίδουν τή θεία Κοινωνία.

Καί βέβαια, οὔτε μεταλαμβάνουν. Δέν ἔχουν ἀνάγκη τῆς θείας Κοινωνίας, πού προσφέρεται «*εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον*». Δέν ἔχουν οἱ ἀγγελικῆς ὑπάρξεις ἀνάγκη ἀφέσεως ἁμαρτιῶν. Εἶναι **ἄτρεπτοι** στό ἀγαθό, ἀμετακίνητοι στό καλό. Δέν ἐπιδιώκουν τήν αἰώνια ζωή, ἀφοῦ ἤδη τήν βιώνουν.

- Οἱ ἄνθρωποι γίνονται μέν λειτουργοί τῶν μυστηρίων, ἀλλά συναισθανόμενοι βαθειά τά δικά τους ἁμαρτήματα. Καί αὐτό τονίζεται πολύ στήν Εὐχή, πού διαβάσει ὁ λειτουργός τήν ὥρα πού ψάλλεται ὁ Χερουβικός ὕμνος. Λέγεται **Εὐχὴ τοῦ Χερουβικού**.

Προσγειώνει τό λειτουργό. Δέν εἶναι ἄγγελος. Συνδέεται «*σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καί ἡδοναῖς*». Συγκλονίζεται μέ τή σκέψι, ὅτι περιπελεγμένος σέ ἡδονές κοσμικές, εἶναι ὑποχρεωμένος νά προσεγγίσῃ τήν ἁγία Τράπεζα. Πῶς νά λειτουργήσῃ;

- Κύριε! Δέν εἶμαι σάν τοὺς ἀγγέλους. Ἐκεῖνοι «εἰσὶ λειτουργικά πνεύματα

εις διακονίαν ἀποστελλόμενα διά τούς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» (Ἐβρ. α΄ 14). Σέ συνοδεύουν σέ κάθε θεοφανική Σου παρουσία (Λουκ. α΄ 28. β΄ 10. β΄ 14. κβ΄ 43. Ἰωάν. ιβ΄ 29. κ΄ 12. Πράξ. α΄ 10). Ἐμεῖς καλούμαστε νά Σέ διακονήσουμε, κάτι πού εἶναι φοβερό καί γιά αὐτές τίς οὐράνιες δυνάμεις.

● Πῶς; Δέν εἶμαστε ἄγγελοι. Ἄνθρωποι εἶμαστε.

Ναί, ἀλλ' ἔχουμε τόν Κύριο, πού ὅταν θέλησε **νά κενώση** τόν ἑαυτό Του (Φιλιπ. β΄ 7), νά κύψη «ἐξ ὄρους ἁγίου Αὐτοῦ», νά ἔρθῃ «ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Θεότητός Του», νά ταπεινωθῇ, δέν ἔγινε ἄγγελος. Ἐγινε ἄνθρωπος. Δέν πῆρε ἀγγέλου μορφή, ἀλλά πῆρε «**δούλου μορφῆς**».

Ἐγινε ἄνθρωπος, γιά νά γίνῃ **ἀρχιερέας**. Γιά νά θυσιαστῇ. Ἄν γινόταν ἄγγελος, τί θά θυσιάζε; Τί θά πρόσφερε; Τί θά κάρφωνε πάνω στό Σταυρό;

Γ' αὐτό στήν εὐχή τοῦ Χερουβικοῦ τονίζει ὁ λειτουργός: «*Διά τήν ἄφατον καί ἀμέτρητόν σου φιλανθρωπίαν, ἀτρέπτως καί ἀναλλοιώτως γέγονας ἄνθρωπος καί ἀρχιερεύς ἡμῶν ἐχορημάτισας*».

● Ἄνθρωπος ἔπρεπε νά γίνῃ ὁ Θεός Λόγος, γιά νά λειτουργήσῃ τό μυστήριο τῆς σωτηρίας μας καί νά δωρίξῃ «**εις τό διηνεκές**» τό πανάγιο Αἷμά Του».

● Ἄνθρωπος, λοιπόν, καί ὄχι ἄγγελος λειτουργεῖ, ἐν ὀνόματι **τῆς ἱερωσύνης τοῦ Σταυροῦ**, καί προσφέρει τήν ἀναίμακτη λατρεία. Αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ πρεσβύτερος ἢ ὁ ἐπίσκοπος, τήν **ἀναξιότητά** του. Γ' αὐτό καί δέεται θεοῦ: «*Σέ τοίνυν δυσωπῶ· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ τόν ἁμαρτωλόν καί ἀχρεῖον δούλον Σου καί καθάρισόν μου τήν ψυχὴν καί τήν καρδίαν ἀπό συνειδήσεως πονηραῶς*».

● Οἱ ἄγγελοι εἶναι ντυμένοι τήν ἀμίαντη στολή τῆς σχετικῆς ἀναμαρτησίας, ἀλλά δέν μποροῦν νά φορέσουν **τή στολή τῆς ἱερωσύνης**. Αὐτή τή στολή τήν ἔχει ὑφάνει ὁ Χριστός, μέ τήν ἀνθρωπίνη φύσι πού προσέλαβε, πάνω στό ἐργαστήρι τῆς ἀρχιερατείας, πού λέγεται **Σταυρός**.

● Ὁ ἄνθρωπος, μέτοχος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ, αὐτός μπορεῖ καί «*ἐνδύεται τήν τῆς ἱερωσύνης χάριν*». Ἄξιόνεται νά παραστέκῃ στήν ἁγία Τράπεζα καί νά ἱερουργῇ «*τό ἅγιον καί ἄχραντον Σῶμα καί τό τίμιον Αἷμα*».

● Οἱ ἄγγελοι δέν φοβοῦνται τόν Θεό. Τόν ὑμνοῦν μέ παρηρησία «*ἀκαταπαύστοις στόμασιν, ἀσιγήτοις δοξολογίαις*». Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ὁ ἁμαρτωλός λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας, τρέμει μέ τή σκέψι τῆς ἀναξιότητάς του. Γ' αὐτό καί παρακαλεῖ στήν εὐχή τοῦ Χερουβικοῦ: «*Μή ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ, μηδέ ἀποδοκιμάσῃς με ἐκ παίδων Σου*».

Ἡ Εὐχή τοῦ Χερουβικοῦ εἶναι ἡ μόνη ἀπό τίς εὐχές τῆς θείας Λειτουργίας, πού ἀναφέρεται σέ **ἐνικό ἀριθμό**. Ὅλες οἱ ἄλλες εἶναι **κοινές**. Σέ ὅλες συμπροσεύχονται κληρός καί λαός, λειτουργός καί λειτουργούμενοι. Ἐδῶ μιλάει ὁ λειτουργός μόνος γιά τόν ἑαυτό του, «*κατενώπιον Θεοῦ*» (Κολοσ. α΄ 22).

Ἐλπίζει ὁ λειτουργός στή συγκατάβασι τοῦ Κυρίου. Ἐνθαρρύνεται ἀπό τό πλούσιο ἔλεος καί τή χάρι τοῦ Χριστοῦ. Καί προσέρχεται νά τελέσῃ τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί νά καταστήσῃ τούς πιστούς ἀδελφούς του κοινωνούς τῶν ἀγαθῶν τοῦ Σταυροῦ, μετόχους ζωῆς αἰωνίου.

● Ὅλοι οἱ πιστοί, καί αὐτοί πού «*εἰκονίζονται τά Χερουβίμ*» καί συμφάλλουν τόν Χερουβικό ὕμνο, καί ὁ λειτουργός, πού δέεται συγκλονισμένος μέ τήν Εὐχή τοῦ Χερουβικοῦ, ὅλοι καλούμαστε νά ξεκολλήσουμε ἀπό τήν ὕλη, ἀπό τά **βιοτικά**, καί νά ὑψοθοῦμε στά Οὐράνια.

Γνωριμία μαζί με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐκδημία πρὸς τόν Κύριο

Β' Κορ. ε' 7-10

Πίστις καί γνῶσις (στ. 7)

Ἡ ζωή αὐτή εἶναι μία πορεία γιά τήν ἀποδημία μας στήν οὐράνια Πατρίδα. Τό πιστεύουμε ἀκράδαντα. Γι' αὐτό ὁ Θεός Λόγος «ἐπέδημισε πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος» (ἀκάθιστος ὕμνος). Ἐκείνος ὁ οὐρανοπολίτης ἔγινε κοσμοπολίτης, γιά νά πάρη τοὺς ἀνθρώπους, νά τοὺς ξανακάνη οὐρανοπολίτες.

Ἐποῖος πιστεύει στὸν Χριστό ὡς Θεάνθρωπο Λυτρωτή, αὐτὸς μαζί Του περπατᾷ πρὸς τὸν οὐρανὸ. Περπατᾷ μέ πίστι. Δέν περπατᾷ ἐμπειρικά, μέ γνῶσι. «Διά πίστεως γὰρ περπατοῦμεν, οὐ διά εἶδους» (στ. 7). Στὴν ἀπλοελληνική: «Ζοῦμε πιστεύοντας, ὄχι βλέποντας καὶ γνωρίζοντας. Σάν φύγουμε ἀπὸ τὸ σῶμα, θά δοῦμε τὸν Κύριο».

Δέν βλέπει μέ τὰ αἰσθητὰ μάτια τὴν οὐράνια πολιτεία.

- Ἐάν τὴν ἔβλεπε, θά τὴν γνώριζε.
- Ἐάν τὴν γνώριζε, θά τὴν περιέγραφε.
- Ἐάν εἶναι ἐρικτὴ ἢ περιγραφὴ τῆς οὐράνιας πολιτείας, τότε θά μᾶς τὴν περιέγραφε ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος, πού τὴν εἶδε, ὅταν ἀνέβηκε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ· δέν εἶπε πῶς τὴν εἶδε, ἀφοῦ δέν τὴν εἶδε μέ ἀνθρώπινο μάτι, οὔτε ἄκουσε τὰ ἄρρητα ρήματα μέ ἀνθρώπινο αὐτί (Α' Κορ. β' 9. Β' Κορ. ιβ' 4).

Στὴ γῆ δέν ὑπάρχουν προσλαμβάνουσες παραστάσεις, γιά τὰ ἐπουράνια.

Ἐάν μορῆ τὸ κυφορούμενο βρέφος νά περιγράψη, πῶς εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ μητρικὸ του περιβάλλον ὁ κόσμος, ἄλλο τόσο μοροῦμε ἐμεῖς, πού βρισκόμαστε στὴ μήτρα τοῦ οὐρανοῦ, στὴν ἐπίγεια ζωή, νά περιγράψουμε, τὸν οὐράνιο κόσμο.

Πῶς θά ἐκδημίσουμε; (στ. 8-9)

Οἱ πιστοὶ εἶναι τόσο βέβαιοι γιά τὴν αἰώνια

ζωή, ὥστε ὄχι ἀπλῶς στεναίνουν, πού βρίσκονται ἀκόμα στὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ «εὐδοκοῦν», δηλαδή, διακαῶς ἐπιθυμοῦν: «Θαρροῦμεν δέ καὶ εὐδοκοῦμεν μᾶλλον ἐκδημῆσαι ἐκ τοῦ σώματος καὶ ἐκδημῆσαι πρὸς τὸν Κύριον» (στ. 8). Ἐκείνος ὁ ἀπλοελληνική: «Γι' αὐτὸ δέν φοβόμαστε τὸ θάνατο. Μᾶλλον ἐπιθυμοῦμε νά φύγουμε ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ νά πᾶμε νά μείνουμε μαζί μέ τὸν Κύριο».

• Ἄλλος ἔδωσε τὴ μάχη, γιά νά κατακτήσουμε ἐμεῖς τὴν αἰώνια ζωή. Ἐμεῖς ἕνα ὀφείλομε: Νά Τὸν ἀκολουθήσουμε. Νά βαδίσουμε στὰ ἴχνη Του. Αὐτὸ δίνει θάρρος καὶ ἐλπίδα, ἀγάπη καὶ εὐδοκία.

• Ὁ Κύριος ἐτοίμασε τὸν τόπο (Ἰωάν. ιδ' 2).

Ἐκεῖνος εἶναι ἐτοιμος. Καί τὰ τῆς οὐρανιας δεξιῶσεως «ἐτοιμὰ ἐστί πάντα» (Λουκ. ιδ' 17). Ἐμεῖς εἴμαστε ἐτοιμοί; Μία λέξι γιά τὸν Παῦλο σηματοδοτεῖ τὴν προσωπικὴ ἐτοιμασία, τὸ «εὐάρεστοι». Λέει στὸν ἐπόμενο στίχο: «Διό καὶ φιλοτιμούμεθα, εἴτε ἐκδημοῦντες εἴτε ἐκδημοῦντες, εὐάρεστοι αὐτῷ εἶναι» (στ. 9). Ἐκείνος ὁ ἀπλοελληνική: «Γι' αὐτὸ καὶ ἀγωνίζομαστε νά εἴμαστε εὐάρεστοι στὸ Θεό, εἴτε μένοντες στὸ σῶμα, εἴτε φεύγοντας ἀπὸ τὸ σῶμα».

Ἐοἱ στεκόμαστε μπροστὰ στὸ Θεό. Καί σέ τούτη τὴ ζωή.

Ἐοἱ θά παρασταθοῦμε μπροστὰ στὸ Θεό καὶ στὴν ἄλλη ζωή. Τό θέμα δέν εἶναι ἂν μᾶς βλέπῃ ὁ Θεός μπροστὰ Του, ἀλλ' ἂν βλέποντάς μας Τοῦ ἀρέσουμε.

• Εὐαρεστεῖται ὁ Χριστός νά δεξιωθῇ τοὺς εὐαρέστους.

• Εὐάρεστοι στὸ Χριστό «ἐκδημοῦντες», εἶναι ὅσοι ἦσαν εὐάρεστοι καὶ «ἐκδημοῦντες». Ἐοἱ στὴν καθημερινὴ πορεία τοὺς ἕνα τοὺς ἀπασχολοῦσε:

—Αὐτὸ πού κάνω ἀρέσει στὸ Χριστό;

● Ευάρεστοι στο Χριστό είναι όσοι είναι ευχάριστοι. "Όσοι ευχαριστούν τό Θεό για τά άπειρα αγαθά του. "Όσοι τόν ευχαριστούν για τί μεγάλη ευχαριστία, πού θά είναι ή αιώνια ζωή καί βασιλεία. Λέγει ο ίερός Χρυσόστομος: «*Τί δέ τουτό έστι; Τό "ευαρέστους" είναι. Ουδέ γάρ τό άπελθειν άπλως καλόν, αλλά τό ευδοκιμούντα, δι' ό καί γίνεται καλόν κάκεινο· ουδέ τό άπλως ένταυθα είναι βαρύ, αλλά τό προσκρούοντα*» (Ε.Π.Ε. 19,286). Μετάφρασις: Τί σημαίνει αυτό, τό νά είναι «ευάρεστοι»; Καλό δέν είναι άπλως τό νά απέλθη κάποιος εκεί, στή μετά θάνατο ζωή, αλλά τό νά απέλθη ευδοκιμώντας. "Αν είναι ευάρεστος στο Θεό ο άνθρωπος, αναδεικνύει σέ καλό τί μετάβασί του εκεί. Ούτε τό νά παραμένη κανείς έδω, σέ τούτη τί ζωή, είναι κακό, αλλά τό νά μίν είναι ευάρεστος, τό νά πηγαίνη κόντρα στο Θεό.

Η πίστις έμπνέει τήν έλπίδα. Καί ή έλπίδα τήν προσδοκία τής αιώνιου ζωής. "Όσο πió ζωηρή είναι αυτή ή προσδοκία, ή «άποκαρδοκία» (Φίλιπ. α' 20), τόσο πió δυνατός καί ισχυρός είναι ο χριστιανός στήν αντιμετώπισι των θλίψεων καί των πόνων του παρόντος βίου.

Η δύναμις, πού έχουν μαζί μέ τόν Παύλο οί άγιοι, δηλαδή, τό νά έπιζητούν νά φύγουν από αυτή τί ζωή, φανερώνει τήν αγάπη τους στον Κύριο, μέ τόν όποιον έπιθυμούν αιώνια νά ζούν.

Στό βήμα του Χριστού (στ. 10)

Η αγάπη καί ή δικαιοσύνη άπαιτούν τήν αιώνια ζωή.

● Η άπονομή τής δικαιοσύνης, πού ή αγάπη του Σταυρού καί τής "Αναστάσεως έτοιμάζουν, χαρακτηρίζεται από πλήρη διαφάνεια καί πλήρη άμεροληψία. Δέν είναι προσωπολήπτης ο Θεός (Πράξ. ι' 34).

● "Όπως δέν κάνει διακρίσεις στήν πρώτη Του παρουσία καί προσφέρεται «υπερ πάντων», έτσι δέν θά κάνει διακρίσεις καί στή δευτέρα Του παρουσία, όπου θά κρίνη τούς πάντες. Η μέλλουσα κρίσις δέν είναι δυνητική ή έπιλεκτική. Είναι ύποχρεωτική καί καθολική. Τονίζεται στον έπόμενο στίχο: «Τούς γάρ πάντας ήμäs φανερωθήναι δεί εμπροσθεν του βήματος του Χριστού, ίνα κομίσται έκαστος τά διά του σώματος προς ά έπραξεν, είτε αγαθόν είτε κακόν» (στ. 10). "Απόδοσις στήν άπλοελληνική: «"Όλοι οί άνθρωποι πρέπει καί πρόκειται νά εμφανισθούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού, για νά λάβουμε

καθένας ό,τι του άρμόζει για όσα έπραξε στήν επίγεια ζωή, είτε καλό είτε κακό».

● Μπροστά στο φοβερό βήμα του Χριστού. Φοβερό, διότι ο Χριστός είναι καρδιωγνώστης. «Ουκ έστι κτίσις άφανής ένώπιον αυτού, πάντα δέ γυμνά καί τετρακνηλισμένα τοις όφθαλμοις αυτού, προς όν ήμίν ο λόγος» (Έβρ. δ' 13).

● Φοβερό, διότι ή απόφασις είναι τελεσιδικη καί άμετάκλητη. Κι αν ή απόφασις είναι ή πρέπουσα στή σκληροκαρδία καί άμετανοσία μας; Δηλαδή, ή αιώνια κόλασις; Πώς μπορούμε ν' άδιαφορούμε ή νά έφροναζουμε;

● Ένας τρόπος, για νά έτοιμαζόμαστε για τήν ώρα εκείνη καί τήν ήμέρα, είναι, κατά τόν άγιο Ιωάννην τό Χρυσόστομο, τό νά φέρνουμε εκείνο τό δικαστήριο καθημερινά μπροστά μας. Λέει ο ίερός Πατή: «*Υπογράψωμεν εκείνο τό δικαστήριο, καί νομίσωμεν αυτό παρείνα νυν, καί τάς εύθύνας άπαιτείσθαι... Καί έκαστος τό έαυτου συνειδός αναλογιζέσθω, καί ήδη λογιζέσθω παρείνα τόν Δικαστήν, καί πάντα ανακαλύπτεσθαι καί εις μέσον άγεσθαι ου γάρ παραστήνα ήμäs άπλως δεί, αλλά καί φανερωθήνα. "Αρα ουκ ήρηθριάσατε; "Αρα ουκ έξέστητε;*» (Ε.Π.Ε. 19,290). Μετάφρασις: "Ας παραστήσουμε εκείνο τό δικαστήριο καί άς τό θεωρήσουμε τωρινό. Γίνεται τώρα καί άπαιτεί εύθύνας... Καί καθένας άς αναλογισθ ή συνείδοσί του, καί άς σκέφτεται, ότι ο Δικαστής (Κύριος) είναι ήδη παρών καί όλα τά άποκαλύπτει καί τά παρουσιάζει δημόσια. Διότι δέν θά παρουσιασθούμε άπλως, αλλά θά φανερωθούν τά όσα πράξαμε. "Αραγε δέν κοκκινήσατε από ντροπή; "Αραγε δέν κυριευθήκατε από έκπληξι;

● Δέν χωρεί άναβολή.

Τώρα, όχι ύστερα. Σήμερα, όχι αύριο, άς έτοιμασθούμε. "Ας μετανοήσουμε. "Ας κλάψουμε. Καί άς «ποιήσωμεν καρπούς άξιους τής μετανοίας» (Λουκ. γ' 8)

π. Δ. Γ. Α.

Άντί πασχαλινών εύχών

«Πάσχα, Χριστός ο Λυτρωτής.
Πάσχα άμωμον.
Πάσχα μέγα.
Πάσχα τών πιστών.
Πάσχα τό πύλας ήμίν
του παραδείσου ανοιξαν».

Ἀσθενικός μέ θαυμαστή δύναμι

† καθηγητής Παισανίας Κουτλεμάνης

Ἀθόρυβος καί δυναμικός. Ἀσθενικός καί ἰσχυρός. Κρυμμένος καί δραστήριος. Πονεμένος καί γελαστός. Σοβαρός καί εὐχάριστος. Σωματική σκιά καί ψυχικός ἥλιος!

Αὐτές τίς ἀντιθέσεις συναντοῦσες στό ἱερό πρόσωπο τοῦ Παισανία Κουτλεμάνη (καταγόταν ἀπό τό Ἔργος Ὁρειτικό τῆς Καστοριάς), πού ἔφυγε γιά τήν ἀχειροποίητη αἰώνια οἰκία τοῦ οὐρανοῦ (Β΄ Κορ. ε΄ 1) στίς 6 Μαρτίου 2012, σέ ἡλικία 73 ἐτῶν.

● Σκιά σωματική, ἀφοῦ τό λεπτό σῶμα του μόλις καί διακρινόταν. Σκιά, καί διότι ἐπιζητοῦσε τήν ἀφάνεια σ' ὅλη τήν πορεία του, αὐτός, ὁ ἐπιφανής τῆς ἀρετῆς καί τῆς θεολογικῆς ἀγάπης. Σκιά, καί διότι θέλησε νά εἶναι γιά πενήντα περίπου χρόνια ἡ σκιά ἐνός λαμπροῦ πνευματικοῦ ἡλίου· πιστός ἀκόλουθος καί συνεργός τοῦ γνωστοῦ ἱεραποστόλου καθηγητοῦ Στεργίου Σάκκου.

● Ἀσθενής στό σῶμα. Ἀπό νεαρή ἡλικία τόν βασάνιζε βαρειάς μορφῆς καρδιοπάθεια. Ὅντως «ὀστράκινον σκεῦος» (Β΄ Κορ. δ΄ 7), πού ὅμως μέσα του κρυβόταν ὁ θεσαυρός τῆς πίστεως, ἡ ἰσχὺς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

● Ποιός θά περίμενε, ὅτι αὐτός, ὁ ἀσθενικός Παισανίας, ἔκρυβε τέτοια δύναμι, ὥστε νά πρωτοστατῇ σέ κάθε νεανική κίνηση, σέ κάθε κατηχητική καί κατασκηνωτική δραστηριότητα; Πολλοί νέοι τῆς Θεσσαλονίκης κοντά στόν μικρόσωμο Παισανία εὕρισκαν τόν γλυκύ καί ἤρεμο φίλο, τόν μεγάλο ἀδελφό.

● Ποιός θά περίμενε, ὅτι ὁ πάντοτε χλωμός καί σκελετωμένος Παισανίας εἶχε «τετελειωμένη» τή δύναμι τῆς χάριτος; Στήν περίπτωσί του ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ στόν Παῦλο: «Ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β΄ Κορ. ιβ΄ 9).

● Κρυμμένος ἀπό τά φῶτα τῆς ἐγκόσμιας προβολῆς, πέρασε διακριτικά, φωτίζοντας, τόσο ἀπό τήν Πανεπιστημιακή ἔπαλξι, ὡς καθηγητής τῆς Καινῆς Διαθήκης στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπ. Θεσσαλονί-

κης, ὅσο καί ἀπό τήν Ἀδελφότητα τοῦ μακαριστοῦ ἐπισκόπου Αὐγουστίνου Καντιώτη.

● Πολλοί πολλούς, δικαίως ἢ ἀδίκως, ἐποίησαν ἐχθρούς. Ὁ Παισανίας Κουτλεμάνης «ἐχθρόν οὐκ ἐποίησεν». Ὅχι διότι συστηματιζόταν, ἀλλά διότι δέν μπορούσε νά γίνη στόχος πολεμικῆς ἢ σκιάδης μορφῆς του, ἢ, μᾶλλον, ἡ μεγαλειώδης ταπεινώσίς του.

● Ἐκεῖνο τό συγκρατημένο χαμόγελο τοῦ ἀδελφοῦ μας Παισανία ἔσβησε. Μά ἡ ἐσωτερική του ἀγαλλίασις βρῆκε τό πλήρωμά της στή χαρά τῶν ἀγγέλων.

● Τά πλήθη τῶν πιστῶν, πού συνέρρευαν στό Φίλλυρο, στό Ναό τῆς Ἀδελφότητας «Χριστιανική Ἐλπίς», γιά νά δοῦν τό ἱλαρό πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, δείχνουν τό πῶς δρᾷ ὁ Χριστός τῆς χάριτος μέ «τήν ὑπερβολήν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ» (Β΄ Κορ. δ΄ 7).

Δέν πέρασε ὁ Παισανίας Κουτλεμάνης ἀπό τή γῆ ὡς «διάττων ἀστήρ». Δέν χάθηκε στό χάος τοῦ διαστήματος. Κατέληξε, σάν ἀστέρι τῆς ἀρετῆς, στή σειρά τῶν φωτεινῶν ἀστέρων, τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας «ἐν οὐρανοῖς».

.....
Σεβάσμιος γέρων

† Ἀναστάσιος Σέρβος

Αἰωνόβιος γιά τήν αἰωνιότητα! Πέρασε τόν αἰῶνα ὁ σεβάσμιος Ἀναστάσιος Σέρβος.

Τή μακρά ζωή του τήν πέρασε «προσδεχόμενος» (Λουκ. β΄ 25) τόν Χριστό τοῦ οὐρανοῦ.

Περνώντας τήν ἑκατονταετία τῆς παρουσίας ζωῆς, συνάντησε τή γέφυρα, πού τόν πέρασε ἀπό τό «νῦν» στό «αἰεῖ».

Ἀπλός χριστιανός τοῦ Αἰγάλεω, γνήσιος Κωνσταντινουπολίτης, τίμιος ἐπαγγελματίας, πιστός ὑπηρέτης σέ ἱερούς ναούς, ἔνθερος ἀναγνώστης καί τοῦ περιοδικοῦ μας, ἔφυγε μέ τήν ἰκεσία σά χεῖλη.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στίς 3 Μαρτ. στόν ἱ. Ν. Γενεσίου Θεοτόκου Νικαίας, ὅπου φάλλουν οἱ υἱοί του Ἰωάννης καί Εὐστράτιος.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Καί ὑπάκουος καί ἀνυπότακτος!

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἀντιστάθηκε στόν τύραννο, πού κανένας δέν μπόρεσε ν' ἀνισταθεῖ· κανένας φιλόσοφος δέν μπόρεσε νά μή τόν ὑπολογίση· κανένας πλούσιος δέν μπόρεσε νά τόν ἐξαγοράση ἢ νά τόν δωροδοκήση· κανένας ἔξυπνος δέν μπόρεσε νά τόν ξεγελάση.

Ὁ τύραννος αὐτός εἶναι ὁ θάνατος. «Ὅλοι σ' αὐτόν ὑποτάχτηκαν. Ἐνας ὑπῆρξε ὁ ἀνυπότακτος. Ἐνας τόν δέχτηκε ἐκούσια, γιά νά τόν κατατροπώση.

• Ὁ Χριστός τοῦ Σταυροῦ εἶναι ὁ ὑποτακτικός.

• Ὁ Χριστός τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ὁ ἀνυπότακτος.

• Στό Σταυρό θαυμάζεις τήν ὑπακοή. Ὁ Χριστός ἀνέβηκε στό Σταυρό «γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλίπ. β' 8).

• Στήν Ἀνάστασι βλέπουμε τό Χριστό ἀνυπότακτο, ἐπαναστάτη. Δέν παραμένει στή φυλακή τοῦ Ἄδη. Δέν μποροῦσε νά παραμείνη. «Οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι ὑπό τῆς φθορᾶς τόν ἀρχηγόν τῆς ζωῆς» (Πράξ. β' 24). Στήν Ἀνάστασι ἔχουμε θεϊκό ἐπαναστάτη ἐναντίον τοῦ τρομοκράτη, πού λέγεται θάνατος, ἄδης.

• Στόν Ἄδη ὁ Χριστός ρίχνει τή βόμβα τῆς Θεότητάς Του. Συντρίβει τό σκοτεινό του κράτος, σπάει τά κλεῖθρα καί τίς ἀμπάρες, ἀνοίγει τίς πόρτες στό ἀπόρητο μέχρι τότε λημέρι τοῦ θανάτου καί ἐλευθερώνει τόν Ἀδάμ.

Μέχρι πότε ὁ θάνατος θά κρατοῦσε δεσμίους τόν Ἀδάμ καί τοὺς ἐξ Ἀδάμ;

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὀργανώνει τήν ἀντιτρομοκρατική Του ἐπίθεσι. Δέν εἶναι ἐπίθεσις χωρίς ἀπώλειες. Νίκη χωρίς θυσίες δέν γίνεται.

Ἀνάστασις χωρίς Σταυρό δέν ὑπάρχει. Πραγματοποιεῖ, τρόπον τινά, ἕνα

ἐλιγμό ὁ Χριστός, γιά νά ἐξαπατήση τόν ἐχθρό. Παραδίνεται στόν ἐκούσιο θάνατο ὁ Ἄθανατος. Παραμένει βέβαια «ἀπαθῆς τῇ Θεότητι». Πραγματοποιεῖ μιὰ «ὑποχώρησι τακτικῆς», γιά νά προβῆ στή μεγάλη ἐπίθεσι.

• Ὅποιος ὑποτάσσεται στό Θεό, δέν ὑποτάσσεται στό θάνατο. Λέει ὁ Κύριος: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται» (Ἰωάν. 11,25).

• Πίστις σημαίνει ὑπακοή. Καί ὁ πρῶτος, στόν ὁποῖον ἐφαρμόζεται τό χωρίο αὐτό, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Πίστευσε, δηλαδή, ὑπάκουσε στόν Πατέρα καί ἔζησε, ἀναστήθηκε.

• Ὅποιος εἶναι δοῦλος τοῦ Θεοῦ, αὐτός εἶναι ἐλεύθερος ἀπό τόν θάνατο.

Συγγνώμη ἀπό τή Γραφή!

Ἡ συγγνώμη ζήτησε ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Μπαράκ Ὁμπάμα γιά τό κάψιμο ἀντιτύπου τοῦ Κοραίου στό Ἀφγανιστάν. Μέ ἀφορμή

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῶν 6 - Μοσχάτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

τήν ανόητη αυτή ενέργεια ξεσηκώθηκαν οι ισλαμιστές του **Αφγανιστάν**, προσπαθώντας να διεγείρουν τό μένος και όλων των ισλαμιστών του κόσμου.

• Μπορεί να μή συμφωνήτε ούτε μέ τήν ενέργεια του καϊμίματος Κορανίου, ούτε μέ βιαιοπραγίες ισλαμιστών, πιθανόν ούτε μέ τή συγγνώμη του κ. Όμπάμα.

Σ' ένα όμως δέν μπορείτε να μή συμφωνήτε: Στο **σεβασμό** των ισλαμιστών στο ιερό γι' αυτούς βιβλίο. Τό σέβονται, τό γνωρίζουν, τό εφαρμόζουν.

• Έκείνοι για ένα ανθρώπινο βιβλίο τόσο σεβασμό. Και μεις, οι Όρθόδοξοι Χριστιανοί, δέν σεβόμαστε τό τέλειο κείμενο, τό θεόπνευστο Εὐαγγέλιο, **τήν Άγία Γραφή!** Πόσοι μελετούν καθημερινά τό βιβλίο του Θεού, πού δέν είναι μόνο τό πλήρωμα τής Άλήθειας, άλλ' είναι και ή δύναμις για άλλαγή του κόσμου;

• Πόσοι **Όρθόδοξοι Ναοί...** σέβονται τήν Άγία Γραφή; Άλήθεια, νοείται Όρθόδοξος Ναός χωρίς τήν Άγία Γραφή;

Ναός χωρίς Άγία Γραφή είναι θρησκευτικό γραφείο προς διεκπεραίωσι κοινωνικῶν ὑποθέσεων! Λατρεία χωρίς Άγία Γραφή είναι τυπολατρική μαγεία.

Δύο σχετικά έρωτήματα:

• Τό **πρώτο**: Πόσοι Ναοί διαθέτουν αντίτυπο **όλόκληρης τής Άγίας Γραφής**, **όλόκληρης τής Καινής** και **όλόκληρης τής Παλαιάς**; Οι έπίσκοποι ἄς έρευνήσουν τό θέμα. Είναι σωτηριῶδες.

Άν μποροῦν οι συνδρομητές

Θά διενκολυνθῆ ή έκδοσις του περιοδικού μας, ἄν οι φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) για τό νέο έτος 2012.

• Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008

865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Αθήνα.**

• Του έξωτερικού τό έμβασμα στο όνομα

Μιά πρόχειρη έρευνα έχει δείξει, ότι από τους **8.000** περίπου ένοριακούς Ναούς τής Όρθόδοξου Έλλάδος, δέν φτάνουν τους **500** οι Ναοί, πού διαθέτουν τήν Άγία Γραφή (όλόκληρη).

Οι περισσότεροι σέ ἀναζητήσι τής Γραφής, σου δείχνουν τό μέσα σέ σίδερα «**Εὐαγγέλιο**» επί τής **άγίας Τραπέζης**. Λησμονοῦν, ότι αυτό τό «**Εὐαγγέλιο**» περιέχει απλῶς εὐαγγελικές περικοπές για τίς ακολουθίες. Δέν είναι ὅλη ή Καινή Διαθήκη. Δέν περιλαμβάνει ὅλο τό Εὐαγγέλιο τής έν Χριστῷ Ἰησοῦ Άλήθειας.

• Τό **δεύτερο**: Γι' αυτό τό «**Εὐαγγέλιο**» επί τής άγίας Τραπέζης πόσοι έπίσκοποι και πρεσβύτεροι ένδιαφέρθηκαν; Πόσοι εξέτασαν τήν αυθεντικότητά του;

Ἡ Άποστολική Διακονία τής Έκκλησίας τής Έλλάδος έχει έκδώσει τό **λειτουργικό Εὐαγγέλιο** χωρίς θεολογικά και τυπογραφικά λάθη. Και όμως, Ναοί εξακολουθοῦν να χρησιμοποιοῦν κείμενα μέ εκατοντάδες λάθη, διότι φύλλα αὐτῶν τῶν κειμένων διαθέτουν ὅσοι κατασκευάζουν τά **σιδερένια περικαλύμματα!** Λές και είναι «**για τά σίδερα**» τό Εὐαγγέλιο του Ἰησοῦ Χριστοῦ!

• Ἡ ἀδιαφορία για τήν Γραφή στο χωρο τής λατρείας ὁδηγεῖ και στην καταφρόνησι της σέ σύγκρισι μέ **θρησκευτικά «φετίχ»**, πού κάνουν χρυσές δουλειές, μέ συνεργούς παπάδες και δεσποτάδες.

Προσκυνητές π.χ. επιστρέφουν από τό ταξίδι. Τι κρατοῦν στα χέρια; Τή Γραφή, ὅπως εκείνος ὁ εὐνοῦχος τής Κανδάκης (Πράξ. η' 31); Όχι! Σπάνια θά δῆτε ὀρθόδοξο σέ ταξίδι μέ τήν Άγία Γραφή. Συνήθως κρατεῖ ἀντικείμενα θρησκευτικῆς εὐλάβειας (μπαμπακάκι, χωματάκι ιερό, άγίασμα, φυλακτό!), πού του πρόσφεραν στο προσκύνημα!

• Ἡ Άγία Γραφή όμως δέν είναι για ἀπλό **προσκύνημα**. Είναι για **κίνημα**. Όλος ὁ κόσμος έγινε ἄνω-κάτω, λείει ὁ Χρυσόστομος (Ε.Π.Ε. 23,264), έπειδή έχει ἄγνοια τής Γραφής.

Και οι λεγόμενοι **Άγιογραφικοί κύκλοι**, σέ πολλούς Ναούς, έχουν μεταποιηθῆ σέ... Παρακλητικό κανόνα!

Μέ τό διάβολο λεφτά!

Ε Μητροπολίτης Φλωρίνης π. Θεόκλητος άγρυπνεϊ για τό ποιμνιό του. Προσπαθεϊ νά ποιμαίνη προς οικοδομήν τών ψυχών. Άλλά δέν άδιαφορεϊ καϊ για τήν οικονομική κατάσταση τών κατοίκων τής άκριτικής του περιοχής.

- Πολλά τά προβλήματα. Κάποτε καϊ έφιαλτικά. Άναγκάστηκε ό έπίσκοπος νά τεθῆ επί κεφαλῆς λαϊκής συγκέντρωσης σέ μιá παγωμένη (βαθμοί 20 υπό τό μηδέν) Φλώρινα. «Κραυγάσαμε - λεί-γοερά προς τούς κρατοῦντες, ότι φτάσαμε στό χείλος του γκρεμου καϊ ότι χρειαζόμαστε άμεση βοήθεια!».

- Καϊ ἡ βοήθεια από τούς κρατοῦντες... ἤρθε στή Φλώρινα, αλλά μέ σατανικά χέρια! Σκέφτηκε ἡ Κυβέρνησις νά ξεθάψη κάποια άδεια λειτουργίας καζί-νου στή Φλώρινα!

- Δέν άρκοῦν τά κυκλώματα λεηλασιών του δημοσίου χρήματος, πού έρχονται καθημερινά στό φῶς; Δέν άρκεϊ τό βρώμικο χρῆμα από κομπίνες καϊ ποικίλα τυχερά παιχνίδια. Πρέπει, σέ έποχή φρικτῆς οικονομικῆς κρίσεως, μερικοί νά πλουτίσουν μέ τό καζίνο!

- Κατά τόν αγωνιστή έπίσκοπο, καζίνο = «Κλείσιμο σπιτιών, καταστροφή οικογενειών, αύξησις έγκληματικότητας, πολλαπλασιασμός διαζυγιών καϊ αυτοκτονιών, μεγέθυνσις τῆς φτώχειας καϊ τῆς άνέχειας».

- Ἡ Φλώρινα καϊ όλη ἡ Ελλάδα έχουν άνάγκη από έργα τίμια, όχι από πάρεργα άτιμίας.

Άλλοίμονο, αν έπίσημα ένθρονισθῆ ό Διάβολος του καζίνο καϊ στή Φλώρινα, καϊ μάλιστα προκαλώντας: «Ταῦτα πάντα σοι δώσω, εάν πεσών προσκυνήσης με» (Ματθ. δ' 9).

***Όχι στήν έξέδρα, ναϊ στήν έδρα!**

Παρέλασις! Τήν ώρα, πού συντάσσεται τό παρόν, δέν γνωρίζουμε ποιά ἡ κατάσταση κατá τήν παρέλασι

τῆς 25ης Μαρτίου. Ίερότητα ἢ άγριότητα; Σεβασμός ἢ πολιτική σκοπιμότητα; Σεμνότητα ἢ προκλητικότητα;

- Φέτος θά έπρεπε νά δοθῆ έντονότερο τό έθνικό χρώμα, Μαζι μέ τήν έπέτειο τῆς Έλληνικῆς Έπαναστάσεως του 1821, έχουμε καϊ τήν έπέτειο τών Βαλκανικῶν πολέμων (1912 - 2012).

Πρίν από έκατό χρόνια, ένωμένες οι έθνικές δυνάμεις, έξώρμησαν καϊ έλευθέρωσαν τά υπόδουλα μέρη, τήν Ἡπειρο, τή Μακεδονία, τήν Κρήτη, τά νησιά του Αιγαίου. Ἡ πατρίδα μας διπλασιάστηκε. Έφτασε σέ ύψη δόξας.

- Άξίζει τῆ δόξα τών ήρωικῶν άγωνων τῆς φυλῆς, τών ήρωικῶν αγωνιστῶν του 1821 καϊ του 1912, νά τήν σεβώμαστε, νά τήν θυμώμαστε, νά τήν άτενίζουμε.

Σέ ποιά ύψη έφτασε ό ήρωισμός τῆν Ελλάδα! Καϊ σέ ποιά βάθη διαφθορᾶς σήμερα μάς έφτασε ό ύλισμός, ό άτομισμός, ἡ πλεονεξία!

- Νά γίνωνται οι παρελάσεις, έστω καϊ αν δέν τίς θέλουν κόμματα άναρχικά. Νά γίνωνται όχι ως πασαρέλες ἢ ως μαθητικός «χαβαλές». Νά γίνωνται μέ σεβασμό, καϊ όχι ως εύκαιρία πολιτικῆς διαμαρτυρίας.

- Νά γίνωνται οι παρελάσεις, γιατί μέσα στήν καρδιά τών Έλλήνων παρελάνουν όλες εκείνες οι ήρωικές φυσιογνωμίες, αλλά καϊ όλες οι συγκινητικές καϊ άγιες μνημες.

- Νά γίνωνται οι παρελάσεις. Καϊ τιμώμενα πρόσωπα ως μήν εϊναι οι πολιτικοί καϊ λοιποί άρχοντες. Τιμώμενοι εϊναι εκείνοι, οι αγωνιστές. Δέν χρειάζεται έξέδρα. Χρειάζεται μιá έδρα: Ἡ καρδιά μας! Εκεί αν ανεβάσουμε τῆς πίστεως τήν αξία, τῆς πατρίδας τήν άγάπη.

Καρδιά έλληνική χρειάζεται, όχι δοκιμασίες καϊ άποδοκιμασίες.

Θέματα καϊ άναθέματα

Η Εκκλησία τῆς Ελλάδος, αλλά καϊ τό Οικουμενικό Πατριαρχεϊο, στά «Δίπτυχα» τους καθορίζουν τί θά λέγεται καϊ τί θά ψάλλεται καθ' όλο τό

έτος, σέ Κυριακές, σέ γιορτές καί σέ επίσημες ήμέρες.

• Για τήν **Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας**, κατὰ τήν περιφορά τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἔχει ὀριστῆ νά διαβάζονται περικοπές ἀπό τό **Συνοδικό** τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου. Ἐκεῖ τιμῶνται οἱ ἀγωνιστές τῆς Πίστεως, ἀλλά καί περιληπτικά ὀρίζεται ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων.

• **Ἀναθέματα** τῶν ἀνά τούς αἰῶνες αἰρετικῶν δέν ὀρίζεται νά διαβάζονται. Ἄλλά καί ἄν κάποιος ἐπίσκοπος νομίζει, ὅτι ἐξαντλήθηκαν τά **θέματα** καί χρειάζονται καί **ἀναθέματα**, σέ αὐτά ἄς ἀναφέρεται σέ **αἰρετικούς**, πού ἀποκόπηκαν ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ἀλλόθρησκοι (ἰσλαμιστές, ἔβραῖοι, κ.λπ.), δέν ἀναθεματίζονται, ἀφοῦ δέν ὑπῆρξαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

• Ἄν ἕνας ἐπίσκοπος, κατὰ τό δοκοῦν, προχωρή σέ ἐπί πλέον ἀναθέματα, τότε γιά λόγους συνεπείας θά πρέπει νά ἀναθεματίζει ὅλους τούς πάσης φύσεως **ἄθεοις**, ἀπίστους, ἀντιχριστούς κ.λπ.

• Τό ζήτημα δέν εἶναι πῶς θά ποῦμε πολλά **ἀναθέματα**, ἀλλά πῶς θά ἀναποκριθοῦμε στά ποικίλα πνευματικά **θέματα**. Τό πρῶτο εἶναι εὐκολος λόγος. Τό δεύτερο εἶναι δύσκολη ποιμαντική.

Ἐλειπαν ἐπίσκοποι;

Παρέλασις μαθητῶν! Ἐνοχλοῦνται μερικοί. Ἄλλά γιά τούς πιστούς, πού σέβονται τήν **ἀπλότητα** καί τή σεμνότητα καί ἀπεχθάνονται τήν ἐπίδειξι καί τόν κομπασμό, προκαλοῦν ἀλλεπάλληλες **παρελάσεις δεσποτάδων**.

• Οἱ φιλοθεάμονες περίεργοι ἀνοίγουν ἠλεκτρονικά ἐκκλησιαστικά πρακτορεῖα καί μετρᾶνε **μίτρες καί πατερίτσες** σέ πανηγύρια καί σέ πάσης φύσεως γιορτές καί ἐπετεῖους.

• Σάν νά μήν ἔφταναν τόσοι δεσποτάδες, στήν τελευταία Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας ἔγιναν καί ἄλλοι δύο βοηθοί ἐπίσκοποι. Νά καλύψουν **ποιά ποιμαντική ἀνάγκη;**

Κυκλοφορῶν τέσσερις ἀπό τούς πέντε τόμους

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη

Χρυσοστομικό λεξικό

τόμος 1, 2, 3, 4

Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μιλάει γιά ὅλα τά θέματα στή γλῶσσα του καί στή γλῶσσα τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἐργασία αὐτή τοῦ ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη προσφέρει κείμενα τοῦ Χρυσοστόμου, στό πρωτότυπο καί στή δημοτική.

Κάθε τόμος ἀποτελεῖται ἀπό 480 σελ. μεγάλου σχήματος (17 x 25). Περιλαμβάνει περίπου 2.000 λήμματα (θέματα). Τό ὅλο ἔργο θά παρουσιάσῃ 10.000 θέματα.

• Ὁ πρῶτος τόμος (κυκλοφόρησε τόν Ὀκτώβρ. 2010), περιλαμβάνει τά θέματα ἀπό τά γράμματα Α, Β, Γ.

• Ὁ δεύτερος τόμος (κυκλοφόρησε τό Μάρτ. 2011), περιλαμβάνει τά θέματα ἀπό τά γράμματα Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι.

• Ὁ τρίτος τόμος (κυκλοφόρησε τόν Ὀκτώβρ. 2011), περιλαμβάνει τά θέματα ἀπό τά γράμματα Κ, Λ, Μ.

• Ὁ τέταρτος τόμος (κυκλοφορεῖ τό Φεβρουάρι. 2012), περιλαμβάνει τά θέματα ἀπό τά γράμματα Ν, Ξ, Ο, Π.

Κάθε τόμος 20 €. Παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440. Ἡ στή διεύθυνσι: Ἄρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη, Χριστοκοπίδου 12, 10554 Ἀθήνα.